

ВЕЧЕР НА МУЗИКАТА И СЛОВОТО

По традиция една от вечерите на фестивала „Мартенски музикални дни“ е отделена за музика с по-различен характер, музика, вървяща ръка за ръка със словото, музика, изразяваща по-интимни, по-съкровени човешки чувства.

И тазгодишната поетично-песенна вечер, изнесена на 20. III в залата на Дома на културата, не направи изключение. Разнообразната по автори програма — Шостакович, Пипков, Хаджиев, Вера Баева, Александър Райчев, при пестелива палитра от изпълнители, беше обединена от едно необявено, но манифестирано чрез всяка творба мото: „Творецът и неговото отношение към съвременето“. Може би за това единство в разнообразното допринесе и вплелата се в концерт като червена нишка поезия на Димитър Методиев, представена както от автора, така и от музиката, на писана върху негови стихове.

Публиката отново има удоволствието да се докосне до обаяващото изкуство на з. а. Павел Герджиков. Този път той ни представи двама сродни по величина автори, отскоро живеещи вече само в сърцата ни — Шостакович и Пипков; и изведнъж редом с тях — двамата малки шедевъра на Вера Баева — „Реквием“ и „Здрасти, мъник“ по текст на Димитър Методиев.

Герджиков притежава чудното свойство да се слива с автора, който и да е той — интимният Шостакович, баладичният Пипков, или пък остро саркастичната Вера Баева. Не само автор, нито само изпълнител, а ед

на блестяща сила от две личности е крайният резултат. Герджиков с тънък усет взема позицията на автор и я прави своя, и може би най-вече затова неговото изкуство въздейства така силно върху публиката.

В концерта участвава Реса Колева със съпровод на н. а. проф. Парашкев Хаджиев, която изпълни пет негови, познати вече на русенската публика, песни, разказващи със спокоен тон за минали събития. Реса Колева ни изискано и акуратно, приобщавайки се към стила на автора.

Лиричните стихотворения, които Димитър Методиев прочете, допълниха великолепно първата част на концерта, а същевременно със своята обществено-политическа заангажираност те прехвърлиха мост към втората, където бе изпълнена за първи път у нас новата оратория — кантатага на Александър Райчев — „България — бяла, зелена, червена“.

Върху композиция от стихове на Димитър Методиев, Александър Райчев е написал искрена, страстна, политическа музика. Всички възможни изразни средства на подбрания инструментален състав от медни, ударни и тастови инструменти и на смесения хор са използвани, за да изразят възторга и преклонението на тво реда пред безпримерния човешки подвиг — „великото преселение на народите от капитализма към комунизма“ — фанфари, хорови рецитации, реминисценции. . . всичко е направено със сигурни, уверени движения на ръката, с ярки, за помнящи се краски — една

звукова живопис, напомняща може би Сикейрос или Ривейра. И когато погледът, умът и сърцето на слушателя, преминали заедно с авторите през пламъка на борбата и жертвите, достигнали до тържеството на победата на „Негово Величество Човека“ под „Октомврийско то знаме на Ленин“, се наситят на богатството на звуци в кульминацията на ораторията, идва най-неочакваното — Райчев се оттеглил към началото и прави един поетичен, лиричен финал, трептящ от преклонение пред Родината.

За всички е ясно какво са искали да кажат авторите, защото всичко е изразено ясно, просто, искрено и силно.

Огромна заслуга за довърдането на ораторията до сърцата на публиката има великолепият хор на Ансамбъла за песни при Комитета за телевизия и радио. Усилителите, които са били положени при реализирането на тази трудна творба, са щедро възнаградени от резултата. Хорът и оркестърът, съставен от блестящи те медни и ударна групи на Симфоничния оркестър при КТР, бяха водени безупречно от точната и възкателна ръка на Михаил Милков, диригент с остър усет към съвременната мащабна музикална мисъл. Само ансамбъл, владеещ всички нюанси на музикалната изразност, би могъл да се справи с такава трудна и отговорна задача — представянето за първи път на едно толкова ярко патриотично, комунистическо и талантливо написано произведение.

Русенската публика благодар!

Веселин БАЙЧЕВ